

אלו נערות פרק שלישי כתובות

לא

עין משפט
נר מצוה

א מיי פ"ג מהל' גניבה
הלכה ב:
יא ב ג מיי סס טו"ע
ח"מ סימן שנה:
יב ד ה מיי פ"ג מהל'
שבת הלכה יב:

והוא שהדליק את הגדיש בצבת פטור מפני שידון בצנפשו והיינו מיתה לזה משום שצבת ומשלומין לזה משום גדיש אלף על כרחך חשיב מיתה ומשלומין לאחד הואיל ולא מתחייב מיתה בצביל אדם אלף לשמים וה"ג אכילת תרומה וקריעת שיראין היו מיתה ומשלומין לאחד ור"י ראה ליישב פ"י הקונט' דחשיב הכא מיתה לזה ומשלומין לזה לפי שהן צ' מעשים

וקרע שיראים. צשעה שזולעה ואע"ג דמיתה לזה משום ממונה דניזק אמיא ליה מיפטור וסבירא ליה לרב אשי מיתה לזה ומשלומין לזה פטור: **שעקירה לורך הנחה היא.** הלכך אע"ג דחייב ממון מקמי הנחה אמיא ליה פטור הואיל וצין עקירה והנחה אמיא ליה מיתה ומשלומין צאין כאלה שעתא אתחלה לה הנחה היא ומהיא שעתא אתחלה לה

תוספות ר"ד

א"ר אבין הוורק חץ מחחילה ד' לסוף ד' וקרע שיראין בהליכתו פטור שעקירה צורך הנחה היא. פ"י ומהיה שעתא אתחלה לה מלאכה והלכך אע"ג דחייב ממון מקמי הנחה אמיא ליה פטור הואיל (ל) וכן עקיר להנחה אמיא לה מיתה ומשלומין באין באחד ולא תימא תשלומין קונה בכ"ט אפילו ברה"ר. ופ"י אף להתחייב באונסים משהיה בנפשו לא היו עדי דמפיק ליה היה מגריר ורצא פירוש שלא הגביהו ברשות הבעלים ולא קנאה אלא בהוצאה מרשות בעלים פטור. שהרי איסור שבת ואיסור גניבה באין כא'. בפ"ן סורר ומורה מוקי לה בנות דשידה בהרשאתן הכיס בעין שאם הוא בעין א"י לוכות בו אלא בעל הכיס בא ונטלו.

מורה רבי נחוניא בן הקנה בגונב חלבו של חבירו ואכלו חייב שכבר נתחייב בגנבה קודם שיבא לידי איסור חלב לימא פליגא דרבי אבין דאמר רבי אבין (א) הוורק חץ מתחילת ארבע לסוף ארבע וקרע שיראין בהליכתו פטור שעקירה צורך הנחה היא הכא נמי הגבהה צורך אכילה היא הכי השתא התם אי אפשר להנחה בלא עקירה הכא אפשר לאכילה בלא הגבהה דא"י בעי ג' וחין ואכיל אי נמי התם אי בעי לאהדרה לא מצי מהדר לה הכא מצי מהדר לה מאי איכא בין האי לישנא להאי לישנא איכא בינייהו המעביר סכין ברה"ר וקרע שיראין בהליכתו לךך לישנא דאמרת אי אפשר להנחה בלא עקירה הכא נמי אי אפשר להנחה בלא עקירה לךך לישנא דאמרת לא מצי מהדר לה הכא מצי מהדר לה גופא אמר רבי אבין הוורק חץ מתחלת ארבע לסוף ארבע וקרע שיראין בהליכתו פטור שעקירה צורך הנחה היא מתיב רב ביבי בר אבין (א) הגונב כוס בשבת חייב שכבר נתחייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור סקילה יהיה מגריר ויוצא מגריר ויוצא פטור שהרי איסור שבת וגניבה באין כאחד ואמאי הכא נמי לימא הגבהה צורך הוצאה היא הכא במאי עסקינן כגון שהגביהו על מנת להצניעו ונמלך עליו והוציאו וכו' האי גוונא מי חייב והאמר רב סימון אמר רבי אמי אמר רבי יוחנן (א) המפנה

הצניעו צרשות הצעלים והוציאו לרה"ר: **חייב.** צתשלומין אף על פי שהרג: **שכבר נתחייב בגניבה.** לשלם דהגבהה קונה בכל מקום וקמה לה צרשותיה אף להתחייב צאונסים: **היה מגריר ויואל.** שלא הגביהו צרשות הצעלים ולא קנאו אלף בהוצאה מרשות הצעלים פטור שאיסור שבת כו': **ואמאי.** כי הגביהו צרשות הצעלים וקנאו אמיא חייב נימא משעת הגבהה אתחלה לה הוצאה ובה"ג מי חייב. משום שבת: **לכך.** להוציאו: **לא תימא בהגביהו ע"מ להצניעו אלף הגביהו ע"מ להוציאו.** דקשיא לך נימא הגבהה לורך הוצאה היא: **הכא צמאי עסקינן כשעמד.** ועמידתו היא הנחה לעקירה ראשונה ואין חיוצ שבת צהה לו ע"י עקירת חפץ הראשונה אלף ע"י עקירת גופו שעוקר ע"מ אחר העמידה על מנת להוציא ועקירת גופו כעקירת חפץ: **אורחיה הוא.** ואין עמידתו הנחה לצטל עקירה ראשונה ממלאכת שבת פטור

א) צ"ק ק"ח, ג) סנהדרין ע"א, ז"ב פו. סנהדרין ע"ב. שבת לא: חו"מ פ"א ד"ק פ"ט, ז' שבת ה: עירובין כ: ע"ג, ה) וכן ראה לומר הספר הם מתחיל האיסור משעת עקירה הכא אין האיסור מתחיל אלף משעת אכילה דאי בעי גמין ואכיל ליה בלא הגבהה אלף צהה לא היה אפשר בלא הגבהה היה מתחיל נמי האיסור משעת הגביה. מ"ן, ו) ונ"ע מוקי עירובין ע"ג: ד"ה צ"ח ומוס' קדושין פו. ד"ה אי מיי ומוס' צ"ק טו: ד"ה אלף,

ג' לזון הש"ס

ג' הגונב כוס בשבת עין יושלמי צ"ק פ"ג הלכה ד:

הנחות מהר"ב רנשבורן

א) הו"ס מ"ד, הכא וכו' לא פריך מ"ד, ע"י פ"י בשם הא"ה ללך לישנא נמי פריך ולדברי צ"ל דרב ביבי בר אבי המומיב ליה ליה אכיל ביניהו ודע דהש"ס לעיל בסמוך. ע"מ הא"ה ויטעו מקובלת בשם הרשב"ץ והא"ה וקרינן בדרייט לדברי חז"ל כדור ודו"ק:

מוסף רש"י

הוורק חץ. צשעת צורך עקירה היא. דכיון דצין עקירה להנחה קרע, מלאכה משעת שבת ומשעת עקירה (צ"ל קריעה. צ"ח) צאין כאלה ולא אמרין משעת עקירה (צ"ל קריעה. צ"ח) חייב ממון ומתחייב צנפשו לא היה עד שעת הנחת חץ (ב"ק ק"ח). הגונב כוס בשבת. ע"י הגביהו וקנאו בהגבהה (סנהדרין ע"ב). חייב. להחזיר ואע"פ שהוציאו אחר כך לרה"ר ומתחייב בהוצאה מיתה (שם) חייב צנפשו משעת עקירה (שם) דליכא לומר קס ליה דבריה מיתה, דליכא הכא שמי בשעיות יומה (רשב"ם ב"ב פ"ג). שכבר נתחייב בגניבה. צשעה שהגביה הכיס צבית הצעלים (שבת צ"ג) וישלם חיוצ מיתה הבא עליו לאחר מכן איט נפטור מן המשלומין (סנהדרין ע"ב). היה מגריר ויוצא. שלא קנאה בהגבהה אלף בהוצאה מיתה הצעלים (שבת צ"ג) ולא קנאו מתוך הציבת. אלף כשיואל לרה"ר קנאו בשעיות רשות שהוציאו משעות הצעלים ויפקי ידו למטה משלש וקנאו ידו, ידו חשבה לו כהרשעה על ארבעה ויהי הוא לו כחלוי. ואע"פ שאלף חיוצ הגבהה והכי מוקי לה כנחוצות (סנהדרין ע"ב). שלא היתה עקירה משענה ראשונה לךך. וצשעת מלאכת משענת אסרה תורה שמתין לךך אלף שגג צשעת כסברי ששים חול או מלאכה זו מותרת, אלף כי לא נתחייב פטור מטעם (עירובין כ:).

אמר רב חסדא מודה רבי נחוניא בן הקנה בגונב חלבו של חבירו ואכלו חייב שכבר נתחייב בגנבה קודם שיבא לידי איסור חלב לימא פליגא דרבי אבין דאמר רבי אבין (א) הוורק חץ מתחילת ארבע לסוף ארבע וקרע שיראין בהליכתו פטור שעקירה צורך הנחה היא הכא נמי הגבהה צורך אכילה היא הכי השתא התם אי אפשר להנחה בלא עקירה הכא אפשר לאכילה בלא הגבהה דא"י בעי ג' וחין ואכיל אי נמי התם אי בעי לאהדרה לא מצי מהדר לה הכא מצי מהדר לה מאי איכא בין האי לישנא להאי לישנא איכא בינייהו המעביר סכין ברה"ר וקרע שיראין בהליכתו לךך לישנא דאמרת אי אפשר להנחה בלא עקירה הכא נמי אי אפשר להנחה בלא עקירה לךך לישנא דאמרת לא מצי מהדר לה הכא מצי מהדר לה גופא אמר רבי אבין הוורק חץ מתחלת ארבע לסוף ארבע וקרע שיראין בהליכתו פטור שעקירה צורך הנחה היא מתיב רב ביבי בר אבין (א) הגונב כוס בשבת חייב שכבר נתחייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור סקילה יהיה מגריר ויוצא מגריר ויוצא פטור שהרי איסור שבת וגניבה באין כאחד ואמאי הכא נמי לימא הגבהה צורך הוצאה היא הכא במאי עסקינן כגון שהגביהו על מנת להצניעו ונמלך עליו והוציאו וכו' האי גוונא מי חייב והאמר רב סימון אמר רבי אמי אמר רבי יוחנן (א) המפנה

הצניעו צרשות הצעלים והוציאו לרה"ר: **חייב.** צתשלומין אף על פי שהרג: **שכבר נתחייב בגניבה.** לשלם דהגבהה קונה בכל מקום וקמה לה צרשותיה אף להתחייב צאונסים: **היה מגריר ויואל.** שלא הגביהו צרשות הצעלים ולא קנאו אלף בהוצאה מרשות הצעלים פטור שאיסור שבת כו': **ואמאי.** כי הגביהו צרשות הצעלים וקנאו אמיא חייב נימא משעת הגבהה אתחלה לה הוצאה ובה"ג מי חייב. משום שבת: **לכך.** להוציאו: **לא תימא בהגביהו ע"מ להצניעו אלף הגביהו ע"מ להוציאו.** דקשיא לך נימא הגבהה לורך הוצאה היא: **הכא צמאי עסקינן כשעמד.** ועמידתו היא הנחה לעקירה ראשונה ואין חיוצ שבת צהה לו ע"י עקירת חפץ הראשונה אלף ע"י עקירת גופו שעוקר ע"מ אחר העמידה על מנת להוציא ועקירת גופו כעקירת חפץ: **אורחיה הוא.** ואין עמידתו הנחה לצטל עקירה ראשונה ממלאכת שבת פטור

מלא יהיה אסון וגו' והתם הוא מיתה לזה משום ממונה דניזק אמיא ליה מיפטור וסבירא ליה לרב אשי מיתה לזה ומשלומין לזה פטור: **שעקירה לורך הנחה היא.** הלכך אע"ג דחייב ממון מקמי הנחה אמיא ליה פטור הואיל וצין עקירה והנחה אמיא ליה מיתה ומשלומין צאין כאלה שעתא אתחלה לה הנחה היא ומהיא שעתא אתחלה לה מלאכה והלכך אע"ג דחייב ממון מקמי הנחה אמיא ליה פטור הואיל (ל) וכן עקיר להנחה אמיא לה מיתה ומשלומין באין באחד ולא תימא תשלומין קונה בכ"ט אפילו ברה"ר. ופ"י אף להתחייב באונסים משהיה בנפשו לא היו עדי דמפיק ליה היה מגריר ורצא פירוש שלא הגביהו ברשות הבעלים ולא קנאה אלא בהוצאה מרשות בעלים פטור. שהרי איסור שבת ואיסור גניבה באין כא'. בפ"ן סורר ומורה מוקי לה בנות דשידה בהרשאתן הכיס בעין שאם הוא בעין א"י לוכות בו אלא בעל הכיס בא ונטלו.

הפצים מזוית לזוית ונמלך עליהם והוציאן פטור שלא היתה עקירה משענה ראשונה לךך לא תימא ע"מ להצניעו אלא אימא ע"מ להוציאו הכא במאי עסקינן הכשעמד עמד למאי אי לכתף אורחיה הוא אלא בעומד למוש אבל לכתף מאי פטור

מהלך